

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **D. T. B.**, zastoupené advokátem Mgr. Markem Čechovským, se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2014, č. j. CPR-7639-3/ČJ-2014-930310-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2014, č. j. 17 A 61/2014 – 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek.
- II. Soud **v y z ý v á** žalobkyni, aby ve lhůtě **1 (jednoho) měsíce** od doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost o důvody, pro které napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Výše specifikovaným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 15. 4. 2014, č. j. KRPK-24178-46/ČJ-2014-030022. Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých zákonů. Doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců. Současně jí byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Plzni, který v záhlaví specifikovaným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se blanketní kasační stížností u Nejvyššího správního soudu domáhá zrušení rozsudku krajského soudu. Součástí kasační stížnosti je také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnost stěžovatelka odůvodnila jejím zájmem na spravedlivém procesu. Dále tvrdí, že přezkoumávané rozhodnutí má zásadní dopady do jejího života. Tento zájem jednotlivce převyšuje jakýkoliv důležitý veřejný zájem.

[5] Před samotným posouzením tohoto návrhu Nejvyšší správní soud k institutu odkladného účinku uvádí následující. Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů uvedených v § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.), tj. 1) výrazného nepoměru újmy způsobené stěžovatelce v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly; a 2) absenci rozporu s důležitým veřejným zájmem. Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována, atd.).

[6] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatelky oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na její osobě a situaci. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto ona. Musí konkretizovat, jakou újmu by pro ni znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatelka v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro ni byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[7] Pokud jde o splnění druhého zákonného předpokladu, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s veřejným zájmem, soud vychází z povahy věci a z obsahu spisového materiálu.

[8] K první podmínce přiznání odkladného účinku se Nejvyšší správní soud v kontextu správního vyhoštění vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014 – 26. V tomto rozhodnutí nejprve uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje zásah do práva na respektování soukromého života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Z tohoto ustanovení plyne i závazek procedurální, a to že zásah do práva dle čl. 8 Úmluvy musí vyplývat ze spravedlivého rozhodovacího procesu. Právo na spravedlivý proces zaručuje i právo účastníka vystupovat v řízení osobně a být v kontaktu se svým zástupcem. Dále soud konstatoval, že *„je-li tedy přezkoumáváno rozhodnutí příslušných správních orgánů o správním vyhoštění, je újma, hrozící stěžovateli z jeho výkonu, zřejmá ze samotné povahy tohoto rozhodnutí. To platí přinejmenším, pokud jde o zajištění práva na spravedlivý proces a práva na respektování soukromého života. K tomu musí soud přihlídnout i tehdy, jestliže stěžovatel v žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti netvrdí konkrétní skutkové okolnosti svého případu ani nenavrhuje důkazy k jejich prokázání.“* (obdobně i např. usnesení NSS ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100). Přiznání odkladného účinku je pro ochranu práv žalobkyně nezbytné i z důvodu zajištění možnosti její účasti na dalším řízení v situaci případného zrušení rozhodnutí krajského soudu nebo rozhodnutí správního orgánu a vrácení některému z těchto orgánů k dalšímu řízení. Zásah do stěžovatelčiných práv by tedy byl v případě nepřiznání odkladného účinku podstatný.

[9] Naproti tomu nelze bez dalšího dovozovat, že by přiznání odkladného účinku mělo způsobit jakoukoli újmu jiným osobám. Soud tedy došel k závěru, že by újma hrozící stěžovateli v důsledku nepřiznání odkladného účinku byla nepoměrně větší, než možná újma hrozící jiným osobám v důsledku jeho přiznání. První kritérium přiznání odkladného účinku je proto splněno.

[10] Pokud jde o druhé kritérium, totiž možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu, hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, publ. pod č. 1698/2008 Sb. NSS či výše citované usnesení č. j. 1 Azs 160/2014 – 26). S ohledem na důvody správního vyhoštění, leží v daném případě proti podstatné újmě, hrozící stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu jen nízké nebo maximálně mírné intenzity. Přiznání odkladného účinku proto není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Tím je splněna druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud stěžovateli vyhověl a její kasační stížnosti bodem I. výroku tohoto usnesení přiznal odkladný účinek. Do rozhodnutí o kasační stížnosti se tak pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 11. 2014, č. j. 17 A 61/2014 – 27, rozhodnutí žalované ze dne 3. 9. 2014, č. j. CPR-7639-3/ČJ-2014-930310-V243, i rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 15. 4. 2014, č. j. KRPK-24178-46/ČJ-2014-030022. Soud však připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku může i bez návrhu usnesením zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí opadly (§ 73 odst. 5 ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s.).

[12] Současně Nejvyšší správní soud upozorňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

[13] Bod II. výroku usnesení vychází ze skutečnosti, že podle § 106 odst. 1 s. ř. s. je povinností stěžovatelky v kasační stížnosti uvést, z jakého důvodu rozhodnutí krajského soudu napadá. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Formulace konkrétních důvodů (kasačních námitek) je nezbytným předpokladem perfektní kasační stížnosti, neboť stěžovatelka prostřednictvím námitek vymezí okruh přezkumu rozhodnutí krajského soudu ze strany Nejvyššího správního soudu, který je uplatněnými důvody vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost, jež neobsahuje žádné námítky, nelze ve svém důsledku projednat. Z kasační stížnosti musí být dále zřejmé, co stěžovatelka navrhuje, tj. jakého rozhodnutí se domáhá (§ 106 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 3 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost stěžovatelky je ovšem blanketní. Její právní zástupce ji sice slíbil do 10 dnů doplnit, doposud tak však neučinil. Kasační stížnost proto nesplňuje všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s. V tomto případě je povinností soudu vyzvat stěžovatelku k odstranění nedostatků kasační stížnosti. Kasační stížnost je nutno doplnit ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení (§ 106 odst. 3 s. ř. s.).

[15] Nevyhoví-li stěžovatelka uvedené výzvě ve stanovené lhůtě a nebude-li v řízení možno pro tyto nedostatky pokračovat, soud kasační stížnost odmítne (§ 37 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2015

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu